

Nr 34.

Av herr **Jonsson** i Gumboda, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående tillägg till 6 § i gällande taxa för arvode åt vissa i civil tjänst anställda läkare för enskild sjukvård m. m.

Enligt gällande taxa för arvode åt vissa i civil tjänst anställda läkare för enskild sjukvård bestämmes i §§ 3, 4 och 5 läkarens arvode »för varje besök, som av läkaren på anmodan göres hos sjuk» i förhållande till vägens längd från läkarens bostad eller från annat ställe inom distriktet, där han uppehåller sig, till den sjuke.

I § 6 samma taxa bestämmes däremot »Begagnar läkaren, där han ej med skjuts befordras för resa vid sjukbesök, på avstånd överstigande två kilometer, eller för del av sådan resa, järnväg eller ångfartyg, eller måste vid besök på sådant avstånd vägen eller någon del därav tillryggaläggas på båt, till häst eller till fots, skall arvodet för besöket beräknas efter den tid, som för färden åtgår —». Sålunda föreskrives i förra fallet, då läkaren hämtas med skjuts till den sjuka, att arvodet utgår i förhållande till vägens längd, och i senare fallet, då läkaren för resa vid sjukbesök färdas på järnväg, på ångfartyg, på båt, till häst eller till fots, att läkarens tid är gradmätare av arvodet.

Enligt min mening är i dessa bestämmelser förglömt ett fortskaffningsmedel, som mer och mer kommer till användning, nämligen automobilen. Över allt i vårt land då sjuk- eller olycksfall inträffa är det regel att med största möjliga skyndsamhet anskaffa läkaren, huvudsakligen för att bringa den sjuka hjälp, men även tanken på läkarens dyrbara tid torde därvid ej vara utesluten och därför användes ofta automobilen för att hämta läkaren till den sjuke, ty detta fortskaffningsmedel är för närvarande det bästa som kan anskaffas, enär en resa med automobil kräver obetydlig tid i jämförelse med resa efter häst.

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 4 saml. 14 häft. (Nr 34 —35).

Men en resa med automobil fordrar mer betalning än en dito efter häst, och därför anser jag det orättvist, att den som med automobil hämtar läkaren för sjukbesök skall nödgas betala läkarens arvode efter vägens längd, synnerligen då läkarens tid därigenom så mycket inbespares.

Det är av denna anledning jag vördsamt föreslår,

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller, det Kungl. Maj:t genom tillägg till § 6 i taxa för arvode åt vissa i civil tjänst anställda läkare för enskild sjukvård måtte bestämma, att, då läkarens resa vid sjukbesök eller någon del av resan sker med automobil arvodet beräknas efter den tid som åtgått för resan.

Stockholm den 21 januari 1913.

Olof Jonsson.
